RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 226.186 van 23 januari 2014
in de zaak A. 208.091/XIV-34.821

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frans Smeets
kantoor houdend te 2850 Boom
Beukenlaan 40
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 februari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 95.609 van 22 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9518 van 7 maart 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frans Smeets, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 21 november 2011 België binnen en verklaren zich op 16 maart 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 juni 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 juli 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 22 januari 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 2°, 39/65, 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet. Zij lichten dit als volgt toe:

> "(…)
> Doordat de RvV overweegt (…) :
> "(..) De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Kaboel een gewapend conflict aan de gang is (…) Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt (…) De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."
> (…)
> "Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken (...) De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan (…) als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen."
> (…)
> "Terwijl :
> stellen dat enerzijds het beroep op 22 januari 2013 ten gronde is onderzocht na te hebben vastgesteld dat ter beoordeling van dat onderzoek er geen essentiële elementen ontbreken en anderzijds eveneens op 22 januari 2013 tot de conclusie komen, op basis van onderzoeksgegevens die dateren van 17 maanden eerder, dat "op dit ogenblik" de feitelijke situatie in Afghanistan, het land van herkomst van verzoeker waarover bijna wekelijks betrouwbare informatie publiek kenbaar is en waaruit blijkt dat de oorlogs- en veiligheidssituatie sinds midden 2011 vooral verergerd is, van dien aard is dat kan worden aanvaard dat er "geen" gegeven voorhanden is dat er "op dit ogenblik" een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is een intern strijdige motivering en zij schendt de voormelde grondwettelijke en wettelijke bepalingen.
> (…)".

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen het volgende toe:

> "(…)
> 11.
> Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft (schending van art. 149 Grondwet en van 39/65 Vw) stelt verweerder dat het middel een nieuw middel betreft dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie.

Verweerder stelt dat deze schending niet werd aangevoerd voor de RvV.

Maar zelfs een oppervlakkige lezing van het "verzoekschrift tot beroep" dat bij de RvV werd ingediend leert dat een schending van de materiële motiveringsplicht wel degelijk en zeer uitvoerig werd aangevoerd. Meer bepaald onder het tweede middel (pagina 11 tot 16 van het "verzoekschrift tot beroep").

Bovendien heeft de voor uw Raad aangevoerde schending van de motiveringsplicht betrekking op een intern strijdige motivering van het arrest van de RvV : de RvV spreekt zichzelf tegen, en zij schendt daarbij tevens de in het middel aangehaalde wetsbepalingen.

12.

Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, mede vanuit het oogpunt van de schending van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vw., van artikel 48/4, §2, c) Vw. en van artikel 48/5, §3, 2 Vw. ontwikkelt verweerder een redenering die enerzijds vooral de bestreden motivering parafraseert en er blijkbaar (ten onrechte) van uitgaat dat verzoekers de appreciatie van de feiten betwisten (quod non) maar anderzijds op geen enkele manier de in het middel aangevoerde intern strijdige motivering weerlegt.

Verweerder weerlegt immers niet de interne strijdigheid tussen (A) op 22 januari 2013 poneren dat verzoekers "op dit ogenblik" geen risico lopen op ernstige schade (art. 48/4, §2, c) noch in Kabul noch elders in Afghanistan en (B) zich op 22 januari 2013 hiervoor steunen op informatie die dan al 17 maanden oud is.

13.

De Memorie van Antwoord heeft het in haar dispositief over het "onontvankelijk" verklaren van een "beroep tot nietigverklaring".

Zoals hierboven onder 11. werd aangetoond bevat het onderhavig cassatieberoep geen "nieuw middel", en is het dispositief van de "memorie van antwoord" op dit punt dan ook doelloos.

14.

De "memorie van antwoord" vordert in haar dispositief niet uitdrukkelijk om het cassatieberoep ongegrond te verklaren.

De vordering van verweerder beperkt zich blijkbaar enkel tot het "onontvankelijk" verklaren van het cassatieberoep - wat zoals hierboven aangetoond onder 13. een doelloze vordering is.

(…)".

Beoordeling

6.1. De verzoekers voeren in het middel in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zichzelf in de motivering van het bestreden arrest heeft tegengesproken. Volgens de verwerende partij gaat het om een nieuw en derhalve een niet-ontvankelijk middel.

De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen met volle rechtsmacht uitspraak heeft gedaan en dat de verzoekers kritiek tegen een motief van het bestreden arrest slechts na kennisname van dat arrest kunnen aanvoeren. Het middel is ontvankelijk.

6.2. Het middel is enkel gericht tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het oordeel in het bestreden arrest dat op het ogenblik van de uitspraak in Kaboel geen gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de gang is, is gesteund op de vaststellingen in het CEDOCA-rapport van 17 augustus 2010, aangepast op 24 augustus 2011, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing ook was gesteund en dat aan het administratief dossier was toegevoegd.

Dat het bewuste rapport op het ogenblik van de uitspraak van het bestreden arrest 17 maanden oud was, vormt te dezen geen bezwaar. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de actualiteit ervan niet door de verzoekers werd weerlegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er immers op dat de talrijke rapporten en artikels die de verzoekers bij hun verzoekschrift tot beroep hadden gevoegd bevestigen dat burgers het slachtoffer van aanslagen worden maar niet vermelden dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en anti-regeringselementen er permanent aanwezig zijn. Door zich te steunen op vaststellingen uit het voornoemde CEDOCA-rapport, waarvan de actualiteit volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet door de verzoekers is weerlegd, en op grond daarvan aan te nemen dat op het ogenblik van zijn uitspraak geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat in de stad Kaboel een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de gang is, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen tegenstrijdige motieven aangenomen in de zin dat die motieven elkaar zouden opheffen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Op de terechtzitting laten de verzoekers nog gelden dat hun middel ook de kritiek bevat dat essentiële elementen ontbreken om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing te laten besluiten.

Deze kritiek kan als dusdanig niet uit de bewoordingen van het middel worden afgeleid en hij raakt bovendien de grond van de zaak. Als rechter met volle rechtsmacht oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein of hij al dan niet over voldoende elementen beschikt. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**